

[Ib Thyregod.]

lig har opmærksomheden henvendt på, om ophævelsen af den nævnte forbudsregel fører til en øget udbredelse af skrifter med skildring af sadisme eller andre grove seksuelle perversionser.

Det er det spørgsmål, jeg her har omtalt, som udvalget altså har sagt at man særlig skal have opmærksomheden henvendt på, og jeg kan oplyse — det står ikke i betænkningen — at justitsministeren over for venstre og det konservative folkeparti, som i særlig grad lagde vægt på dette synspunkt, har lovet i folketinget at understrege betydningen af dette spørgsmål ved om spørgsmålet at udtale, at hvis det sker, at der kommer en sådan virkning af ophævelsen af forbuddet, vil han fremsætte lovforslag vedrørende dette spørgsmål. På denne baggrund har vi ment at kunne acceptere en ophævelse af straffelovens nugældende § 234, idet jeg her vil gøre opmærksom på, at denne bestemmelse jo ikke ophæves nu, men først på et tidspunkt, som justitsministeren bestemmer.

Forholdet er jo, som det fremgår af betænkningen, at der skal opsiges en international traktat, og det vil sige, at der i hvert fald går 1 år, før bestemmelsen kan træde i kraft. Så kunne man naturligvis rejse det spørgsmål, hvorledes de sager, som kommer til behandling inden for denne periode, skal behandles. Herom har vi i udvalget fået et særligt notat, som om dette spørgsmål naturligvis siger, at man vil være yderst tilbageholdende i de sager, der fremkommer i denne periode, for ikke at skabe en retsulighed. Det vil sige, at man i denne 1 års periode, som således vil fremkomme, vil have mulighed for at gøre visse erfaringer på dette område også med henblik på spørgsmålet om eventuelt at vende tilbage til problemet om § 234, således som det nævnes her i betænkningen. Vi er med baggrund i disse synspunkter gået ind for, at den nugældende bestemmelse ophæves, men jeg vil gerne gøre opmærksom på, at der jo til den frihed, som nu fremkommer på dette område, naturligvis knytter sig et særligt ansvar.

Jeg tror, at problemet om pornografi ikke afgørende er et straffemæssigt problem — det er jo også det standpunkt, der er indtaget ved dette lovforslag — men mere er

et kulturelt problem. Det er vel således, at retslægerrådet i de udtalelser, som foreligger, ikke kan sige, at der forekommer konkrete skadevirkninger af pornografi, men på den anden side er det vel endnu ret usikkert, hvorledes det ligger, og derfor er det klart, at den frihed, som nu kommer til at eksistere på dette område, også må følges op med et vist ansvar på det kulturelle område, og jeg vil gerne her opfordre til, at de, som specielt har ansvaret for det kulturelle område, lever op til dette ansvar; og jeg tænker naturligvis her bl. a. på radio og fjernsyn, som har en betydelig kulturel opgave.

Jeg vil gerne om problemet omkring billederne sige, at det, som er sket ved denne betænkning, er jo, at ministerens forslag er blevet fulgt; det betyder altså, at for billedernes vedkommende sker der ingen ændringer. Når jeg nævner dette specielt, er det fordi det af pressemeddelelser kunne synes, som om det af udvalgsbetænkningen fremgik, at man fremover kun ville skride ind over for billeder, hvis der forelå sadisme eller andre særlige perversionser. Det er altså ikke tilfældet; i betænkningen vil man kunne se, at der ikke er sket ændringer på billedområdet, og det mener vi også er rigtigt ud fra de synspunkter, som straffelovrådets flertal, ja, for så vidt hele straffelovrådet har givet udtryk for, og også ud fra de synspunkter, som justitsministeren har anført bl. a. i forbindelse med lovforslagets første behandling.

Jeg skal endvidere gøre nogle bemærkninger om den anden bestemmelse, som vi navnlig har beskæftiget os med, straffelovens § 230 om den homoseksuelle prostitution. Denne bestemmelse er jo blevet kaldt den grimme lov, fordi man siger, at der her foreligger en vis diskriminering. Vi har i udvalget set på, hvorledes bestemmelsen blev praktiseret, og det har rent faktisk vist sig, at det er uhyre få tilfælde, hvor der er straffet efter denne bestemmelse. Det er altså en bestemmelse, der ikke har virket som straffebestemmelse, men snarere som en bestemmelse, hvormed man kom i kontakt med de unge mænd, som var kommet ud i den homoseksuelle prostitution.

Det, man har været betænkelig ved, hvis man opgiver straffelovens § 230, er, hvor-